

A lacrikonyha.

Vásári kép.

El immét, finnyás orru satnya nép!
 El, vékony pénzű, holdvilági faj,
 Melynek eleme csak illatolaj,
 S befogja orrát ha szabadka lejt!
 El e puhult nép! ning köröm velek:
 A lacrikonyhá'ról enekelek.

Öllantlik a fagy, a hideg kemény;
 Várog a „szomped” áruló helyén,
 Kézében a rőf, ránczot és remeg,
 „Mi gardáját nem egyszer csalja meg:
 Vigasztalás csak az, hogy a nevét
 Háromszor csalja meg, míg egyszer őt.
 Most a lány arca, s a mexbábas orra
 Sokkal pirosabb, mint nyaranta volna;
 Most társos, a tót, méri látótát,
 Meghajtja sűrűn a felt usztorát.
 A ponyva-árus, szabad ég alatt,
 Lehintett szalmán fel s alá khalad,
 Gondolja: beh jó volna egy kemenyke
 Mely a vásárt befűtene egyszerre!
 Csak úgy neveri őt egy sandaló,
 Kéles gyökérre vergődött kofa,
 Ki a hidegnek ulig néz oda,
 Fűkűn bokáit bogse-kandaló.
 A közförű axélya susztorog,
 Kövéről a víz megfagy míg csorog.
 Kalmár, szatós nép tördeli kezét,
 „Szruaszt” kiáltor, s nem teli eszét;
 Mintha meglopták volna, nyugtalan,
 Pedig nem epen rost vásárja van.
 De „Angyal Bándi” meg „Köld Marcsi”, „Sobri”
 Sehogyse lávzanak rákúlni, fogyni,
 Sokan pislognak szélyel a ponyvárul:
 Nem oly kelendő a szellemi áru —
 Kiveve, hogyha két ur elcsíxel
 Némelykor egyet enyves körmivel;
 De seihen fogja az istóriát,
 (Ha ő nem, akkor majd valaki más;)
 Kárán okulva rájok könyököl,
 S a jét” jremébe gúnyosan fűtyöl.

Lót-jut sebesen a jövo-mező,
Nővün ezikázik keserűül-kasul,
Mint mikor a hó füstös gyapja hull,
Miből a puszták fergetege sző.

Éhaj! ezini, ezini! dövö, dövö!
Ott ain a jó világ, a jó idő!
Elül is ponyva, meg hátul is ponyva:
Sátorbul uszák: ez a laccikonyha.
Ehes kutyák olátkodnak körül,
A jó frágot kívánják messziről,
Nem is hagyják el könnyében a tért,
Sem egy kurgjantás-, sem egy ütlegért.
Onnan a bogó "normalása" hallik,
Féltembe onnan klárinét nyilatlik,
A ezimbalam is kong-zong egy kicsit,
A hegedű, mintha nyúznák, visít.
De nem csupán egy xenekar lehet,
Megxamlatlhatni vagy hatodfelet,
Mely mind külön-külön nőlat csinál,
Ugróst az egyik, stomorút a más,
Hallik toborzó, tus, vagy áldomás:
Menjünk be, itt jókeszlen élő kindál.

Mindjárt elöl vég lüz stikerája pattog,
Táncos betyárok érc kenyere csattog;
Sistereg a xsir, kolbás, peronye,
Ehes gyomornak bábajós xene.
Sátorban úgy, mint a velő hevül,
Frisztöt vet a bor, a velő hevül,
Az arcc kigyúlad, van dallás, karkaj,
Frisztok, visongás, mindonféle xaj.
Ott fűdít állkony, ábárló kexében,
Sturkát kanyargat a xsir-tóba epen,
Kénnal görnyed le forró lábasaig,
Tökaja mellig ér, s melle hasaig.
Berrin, asztalánál, hűga, egy teli,
Képu menyecske, a bort mézeli,
Mint böven borsot, paprikát a borba,
Úgy vizzja két apró, mákos csuportba.
Nőritte vendég áll, vagy ül palán,
Tréfáit öxve kisse stabadon,
De a menyecske nem durxás csodél:
Egy kis tréfát, ha nem fájós, elért.

MTAK 6/1939

K 511/9